

Adam Jackson

Bí mật
của
tình yêu

Nhà xuất bản Văn Hóa Thông Tin

Lời nói đầu

Một chàng trai đang gặp nhiều khó khăn trong hành trình đi tìm hạnh phúc bỗng gặp được một ông già người Hoa bí hiểm và được ông trao cho 10 bí mật của tình yêu. Để khám phá cụ thể những bí mật này, chàng phải gặp gỡ, trò chuyện với 10 người trong bản danh sách mà ông già người Hoa nọ cung cấp. Mỗi người trong số họ đã truyền đạt lại cho chàng trai bí mật mà mình tâm đắc nhất, những kinh nghiệm rút ra trong quá trình vượt qua sóng gió trong tình yêu và cuộc sống hôn nhân. 10 câu chuyện sinh động, thiết thực và bổ ích. Mỗi câu chuyện là một bài học sâu sắc và mang tính nhân bản.

Thông qua chuyện kể về chàng trai trên con đường khám phá những bí mật của tình yêu, tác giả không chỉ đưa đến cho bạn đọc những kiến thức về tâm lý học, những tình huống thực mà đa số chúng ta gặp phải trong quá trình kiếm tìm hạnh phúc, những lý giải chân thực về các vấn đề thường gặp trong cuộc sống hôn nhân, mà còn nêu lên được những triết lý nhân văn, những phương cách hành xử đúng đắn, phù hợp với đời sống văn minh của nhân loại.

Cuốn sách là một cẩm nang thú vị cho những bạn đọc trẻ đang trên đường đến với tình yêu và hạnh phúc lứa đôi, có thể áp dụng trong nhiều tình huống của cuộc sống đồng thời cũng là một tài liệu tham khảo đáng giá cho những ai đang có cuộc sống hôn nhân chưa như ý, có thể suy ngẫm và tìm được nơi đây những biện pháp hữu hiệu ngõ hầu giải quyết tốt đẹp những vấn đề mà mình đang gặp phải.

Trong cuốn sách có nhân vật chỉ xuất hiện một lần nhưng được nhắc đến rất nhiều – ông già người Hoa kỳ bí. Có cảm giác đó là một nhân vật Liêu trai thời hiện đại, nhưng nếu ngẫm kỹ lại, chúng ta có thể nhận ra đó chính là hình bóng của tác giả. Tác giả thông qua nhân vật này để gửi gắm ý tưởng của mình đến với độc giả.

Xin trân trọng giới thiệu cuốn sách **10 BÍ MẬT CỦA TÌNH YÊU** của tác giả Adam Jackson với đông đảo bạn đọc.

Người dịch

Lời tác giả

Bạn đọc thân mến!

Mỗi người chúng ta, ai mà chẳng khát khao có được một tình yêu vững bền, sâu đậm. Nhưng tại sao vẫn còn có không ít người phải chịu cảnh cô đơn, dù đã nỗ lực kiếm tìm nhưng không thể tìm thấy điều mà mình mong ước – Tình yêu đích thực? Tại sao chúng ta khao khát tình yêu đến thế mà số vụ ly dị vẫn ngày một tăng và càng có nhiều gia đình tan vỡ? Tại sao ngày càng có nhiều phụ nữ phải nuôi con một mình? Tại sao trong những thành phố dân cư đông đúc đến thế mà vẫn có vô số người cô đơn lạnh lẽo như thể bị sống cách ly với cộng đồng chan chứa yêu thương? Có thể trong hành trình đi tìm tình yêu, rất nhiều người đã nhầm địa chỉ. Dù vẫn tồn tại một quan niệm sai lầm rằng tình yêu, hôn nhân chẳng qua là duyên số, là do may rủi, nhưng sự thật thì tình yêu không bao giờ tự đến và tự đi – tình yêu là do chính chúng ta tạo lập. Mỗi chúng ta đều có khả năng tạo dựng tình yêu cho chính mình. Mỗi chúng ta đều có thể yêu và được yêu. Không quan trọng ở chỗ chúng ta đang sống như thế nào: Hoàn toàn cô đơn hay đang bị giam hãm bởi một cuộc hôn nhân không

như ý, cuộc đời vẫn có thể thay đổi và chính chúng ta có đủ khả năng để thay đổi cuộc đời.

Nhiều nhân vật trong câu chuyện này được lấy từ nguyên mẫu trong đời sống thực của chúng ta, chỉ họ tên là đã được đổi. Hy vọng câu chuyện này sẽ tạo niềm cảm hứng cho các bạn, như đã từng tạo cảm hứng cho chính tôi, trên con đường đi tìm Tình yêu và Hạnh phúc cho mình.

Người cô đơn trong tiệc cưới

Trong số mấy trăm thực khách dự đám cưới hôm đó, hầu như chẳng ai để ý đến anh ta. Đó là một chàng trai tuổi gần 30, tầm vóc trung bình, ngoại hình và dáng vẻ bình thường, mặc áo smoking màu đen như hầu hết những người đàn ông khác. Chàng ngồi đó một mình bên chiếc bàn ở một góc khuất. Những người ngồi cùng bàn với chàng sau khi dùng món xong đã bước ra sàn nhảy. Chàng trai của chúng ta hẳn thuộc loại người hay ngượng ngùng, không quen giao tiếp, vả lại không có bạn gái đi cùng nên không tham gia khiêu vũ mà chỉ ngồi nhìn mọi người vui chơi.

Nhìn chung đây là một bữa tiệc khá sang trọng. Sau màn khai vị với cocktail và champagne là một thực đơn gồm sáu món. Trong khoảng thời gian trống giữa các món, thực khách tham gia khiêu vũ. Dàn nhạc có tới 7 nhạc công, đàn sáo, trống kèn đầy đủ. Tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng có tên Hoàng gia, trong một khách sạn hạng A ở trung tâm thành phố. Tuy nhiên, tất cả những điều đó cũng không thể làm cho chàng trai của chúng ta vui hơn được chút nào. Chàng cảm thấy hoàn toàn cô đơn giữa mấy trăm con người xa lạ.

Trong số mấy trăm con người đó, chàng chỉ biết duy nhất một người – đó là chú rể, bạn học cũ của chàng. Mà người bạn này cũng đã lâu lắm rồi chàng không gặp. Tuần trước, chàng đã hoàn toàn bất ngờ khi nhận được thiệp mời đi dự đám cưới này.

Chàng dõi mắt nhìn người bạn bấy giờ đang lướt cùng cô dâu trong một điệu valse êm dịu. Trông họ thật đẹp đôi và tràn trề hạnh phúc. Chàng trai của chúng ta không khỏi bất giác thâm ghen tị với bạn mình và cũng bất giác ước ao rằng nay mai đây mình cũng được hạnh phúc tràn trề như vậy. Chàng thâm nghĩ: “Tại sao thế nhỉ, tất cả mọi người đều lấy vợ lấy chồng, sinh con đẻ cái, xây dựng tổ ấm, vậy mà ta không thể giữ được mối quan hệ với cô bạn gái sau mấy tháng quen nhau?”. Cần biết rằng không phải chàng trai của chúng ta quá kém cỏi trong khả năng tìm bạn gái. Vấn đề ở chỗ chàng cần tìm người phụ nữ duy nhất mà chàng có thể cùng chung sống trọn đời, vâng, chính là chàng cần tìm “một nửa của đời mình”.

Đôi lúc ý nghĩ đó dường như bóp nghẹt tim chàng. Chàng hình dung rằng dường như ở chàng có điều gì đó không ổn, vì vậy mà chàng không thể giữ được mối quan hệ lâu dài, bền vững với những người bạn gái mà trước đó chàng đã nhấm để “trao trái tim mình”. Đôi khi chàng lại cho rằng mình không may mắn. Bạn bè bảo rằng con người ta ai cũng có số, mà cái số chàng nó thế. Tình yêu, cũng như những chuyện khác liên quan đến con người, đều do lá số tử vi quy định. Có thể một lúc nào đó, tình yêu sẽ đến, mà cũng có thể là không bao giờ...

Cách đây hai năm, có một lần chàng tưởng rằng chàng đã có một tình yêu đích thực. Nhưng rồi mối tình

ấy chỉ kéo dài không quá ba tháng. Mỗi tình tan vỡ khiến chàng suy sụp hoàn toàn, suốt mấy tuần liền không ăn, không ngủ, vật vờ như cái bóng. Sau lần ấy, chàng quyết định không để cho ai có thể làm cho chàng bị tổn thương như thế nữa.

Chàng ngồi đó, đưa mắt quan sát những đôi khác trong tiệc cưới. Nhiều đôi đang dìu nhau trên sàn nhảy, một số đôi khác ngồi yên lặng bên nhau, tay trong tay, mắt nhìn đắm đuối. Cũng có nhiều đôi chuyện trò vui vẻ. Thế rồi chàng kết luận rằng cứ độc thân như chàng là hay hơn cả. Rốt cuộc thì có được bao nhiêu đôi trong số đó bền vững được cho tới khi “răng long đầu bạc”? Và bao nhiêu đôi sẽ chia tay nhau sau đây vài ngày, vài tháng, vài năm? Hẳn là nhiều lắm! Nghĩ vậy, chàng trai của chúng ta càng thấy rằng cứ sống độc thân là có lý nhất, chẳng bao giờ phải đau khổ vì những cuộc chia tay không mong muốn. Chủ nghĩa độc thân muôn năm! Muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không lệ thuộc bất cứ ai và bất cứ thứ gì.

Đắc ý với suy nghĩ đó, chàng đưa mắt quan sát khắp phòng tiệc và bỗng nhận ra không hẳn là mình có lý – chàng nhìn thấy trên sàn nhảy một đôi vợ chồng đã cao tuổi mà vẫn bên nhau tràn đầy hạnh phúc. Niềm hạnh phúc của họ toát ra từ đầu mày cuối mắt, từ những cử chỉ dịu dàng âu yếm, từ bước đi lả lướt trong điệu nhạc êm đềm. Bất giác chàng ước gì mình cũng sẽ được hạnh phúc như đôi vợ chồng già nọ.

Cuộc gặp lạ kỳ

– Bạn đi dự tiệc cưới chỉ một mình thôi sao?

Chàng trai quay lại, nhìn thấy một người đàn ông cao tuổi có dáng vẻ của một người phương Đông và chàng đoán đó là một Hoa kiều. Người này vóc dáng thấp nhỏ, tóc đã bạc nhiều, ở đỉnh đầu hơi lộ ra một mảng hói, nhưng đôi mắt nâu thì luôn rực sáng. Khi ông ta mỉm cười, đôi mắt lại càng thêm sáng. Cũng giống như đa số đàn ông trong phòng tiệc, ông mặc áo smoking đen, sơmi trắng có cài nơ trên cổ.

– Vâng, chỉ một mình thôi ạ – chàng trai mỉm cười đáp lại.

– Tôi cũng chỉ có một mình. Tôi có thể ngồi xuống đây với bạn được chứ?

– Vâng, bác cứ tự nhiên ạ.

– Một đám cưới tuyệt vời, đúng không nào? – ông già người Hoa tấm tắc.

– Ai thích những loại tiệc tùng như thế này thì sẽ thấy nó tuyệt vời...

– Thế còn bạn? Bạn không thích tiệc cưới hay sao?

– Ở thời buổi ngày nay, những chuyện như thế rõ ràng chỉ là những màn hài kịch – chàng trai thờ dài và ngã mình vào lưng ghế.

– Bạn có thể nói rõ hơn không?

– Là chuyện hôn nhân ấy mà.

– Hôn nhân chỉ trở thành hài kịch khi người ta lấy nhau mà không hề yêu nhau – ông già người Hoa nói nhỏ.

– Bác nói về tình yêu ư? – chàng trai thốt lên – Tình yêu là cái gì cơ chứ? Người ta phải lòng nhau, yêu nhau rồi lạnh nhạt với nhau, rồi chia tay nhau. Lúc đầu, hai người mới yêu nhau tỏ ra cực kỳ thủy chung, thắm thiết, nhưng rồi đến một lúc nào đó họ cảm thấy không thể nào chịu đựng nhau được nữa. Tình yêu là thứ không đáng để cho người ta phải ngợi ca quá đáng. Cái gọi là tình yêu chỉ mang lại cho con người khổ đau, sầu hận mà thôi!

– Phỉ báng thì dễ thôi. Nhưng tôi cam đoan với bạn rằng trên đời này không có tội lỗi nào lớn hơn tội phỉ báng tình yêu.

Chàng trai quay ngoắt lại:

– Tại sao cơ?

– Hãy tin tôi đi – ông già nói – Vào cuối đời, bạn sẽ nghiệm ra rằng điều duy nhất có ý nghĩa trong đời bạn chính là một tình yêu mà trong đó bạn đã cho và đã nhận. Cái quý nhất mà bạn để lại cho thế giới này chính là tình yêu. Ngoài ra chẳng còn gì khác. Tôi từng biết nhiều người đã dễ dàng vượt qua vô vàn khó khăn trong cuộc sống và họ rất hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng gặp một ai có thể vượt lên mọi thử thách của cuộc sống

mà không cần đến sự giúp sức của tình yêu. Thế mới biết, tình yêu là món quà vô giá của Thượng đế ban cho con người. Tình yêu mang lại ý nghĩa cho cuộc đời. Sống vì tình yêu thì thật là đáng sống!

– Điều đó chưa thật đáng tin lắm – chàng trai nói khẽ.

– Tại sao?

Chàng trai im lặng, suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

– Cháu cho rằng... Cháu nghĩ rằng chuyện yêu đương, phải lòng nhau, v.v., chỉ là những chuyện hoang đường, vớ vẩn. Ai cũng nói rằng một ngày đẹp trời nào đó, ta gặp được một người nào đó, rồi đem lòng yêu thương. Những chuyện như thế mấy khi xảy ra, mà có xảy ra thì liệu tình yêu có được bền, được vững?

– À, tôi hiểu rồi! – ông già gật gù – Tất nhiên là bạn nói đúng. Phải lòng, yêu đương... có thể chỉ là chuyện nhăng nhít, mây bay gió thoảng.

Chàng trai quay ngoắt lại.

– Khoan, bác vừa nói gì cơ? Hình như...

– Tình yêu không bao giờ tự đến với ta – ông già mỉm cười trả lời – Con người phải tạo ra tình yêu. Rất nhiều người nhầm rằng họ biết yêu. Nhiều người nghĩ rằng một hôm nào đó, dạo chơi trên phố, tình cờ gặp một người nào đó, bốn mắt lạng nhìn nhau, thế rồi tình yêu nổ đánh đùng như tiếng sét giữa trời quang! Có thể có điều đó, nhưng đó không phải là tình yêu đích thực.

– Thế thì điều đó là cái gì? – chàng trai nói hơi pha chút châm chọc.

– Đó là một trò tiêu khiển, có khi chỉ là trò tiêu khiển về mặt thể xác mà thôi, chứ tuyệt nhiên không phải là tình yêu. Dĩ nhiên, trong một số trường hợp, những thú tiêu khiển kiểu này cũng có thể phát triển lên thành tình yêu đích thực, nhưng tình yêu đích thực thì không chỉ có sự thỏa mãn thể xác. Khi ta yêu một người bằng một tình yêu chân chính, trước hết ta phải hiểu biết người đó, tôn trọng người đó. Phải quan tâm một cách chân thành đến cuộc đời người đó, cuộc sống người đó. Như thể một cái bánh vậy mà...

– Bác ngụ ý điều gì?

– Tôi muốn nói rằng chúng ta có thể biết cái bánh ngon hay dở, nếu chỉ nhìn thấy mà chưa ăn?

– Dĩ nhiên là phải cắn thử một miếng thì mới có thể biết bánh ngon hay dở chứ.

– Đúng thế! Để biết rõ phẩm chất cái bánh, không chỉ cần nhìn thấy hình thức bên ngoài mà còn phải thẩm định chất lượng bên trong. Bạn đồng ý với tôi chứ?

– Vâng.

– Thế thì đối với con người cũng thế. Không thể đánh giá đúng về một con người chỉ qua diện mạo, dáng vẻ bên ngoài của anh ta hay chị ta. Để thực sự yêu thương một con người, cần nhìn thấy con người đó từ bên trong, tức là cần hiểu được cá tính, tính cách, tâm tư, tình cảm, tinh thần và tâm hồn người đó. Có những thứ ta không thể cảm nhận bằng ánh mắt mà phải cảm nhận bằng con tim. Đó mới là Tình yêu đích thực. Biết bao đôi lứa có được tình yêu bền vững! Điều đó không phải do sự tình cờ hay may mắn. Tình yêu của họ không tự tìm đến một cách ngẫu nhiên mà được vun đắp từng giờ, từng phút, năm này qua năm khác, cho đến khi các chủ thể nhắm mắt xuôi tay.

– Nhưng phải vun đắp như thế nào?

– Khi tôi còn là một anh con trai mới lớn, mẹ tôi đã dạy tôi một nguyên tắc vàng cho tình yêu – giọng ông già chùng xuống như nhớ về một thời xa xăm – Bà nói: “Có gì đâu con, nếu con muốn được yêu, trước hết con phải yêu”. Mỗi một con người đều có cái mà tôi tạm gọi là “năng lực yêu”, tức là biết yêu và được yêu, biết xây dựng một tình yêu trong cuộc đời mình. Vì thế, thật đáng buồn cho những ai sống mà không yêu và không được yêu. Họ đã đánh mất cái “năng lực” quý báu đó của mình.

– Bác nói gì vậy? – Chàng trai thốt lên – Lẽ nào có ai đó sống mà không yêu thương bất cứ ai và không được bất cứ ai yêu thương?

– Có! – Ông già nhìn thẳng vào mắt chàng trai – Có những kẻ hèn nhát thà không yêu để tránh khổ đau mất mát nếu tình yêu tan vỡ.

Khi nghe những lời này, chàng trai cảm thấy cổ họng mình khô đắng và máu dồn lên khiến mặt chàng đỏ lựng. Những lời này như mũi dao xoáy trúng tim đen của chàng. Chàng mất hẳn sự tự tin trước một người có thể đọc chính xác những suy nghĩ thầm kín nhất của chàng.

– Tôi cam đoan với bạn – ông già tiếp tục – rằng tình yêu là món quà dành cho tất cả mọi người, không trừ một ai. Nhưng ở đây cần có một sự lựa chọn.

Ông già hát hàm về phía một đôi ngời cách đó mấy bàn, đang tranh cãi điều gì đó rất căng.

– Bạn thấy đấy. Trước mắt bạn là một thí dụ tuyệt vời. Hai con người đó đang tìm mọi cách giành phần thắng trong tranh luận mà không phải trong tình yêu.

Trong cuộc đời có vô vàn điều mà con người phải lựa chọn. Chúng ta đứng trong một cuộc tranh luận hay làm sao để người đang tranh luận với mình yêu thương mình hơn; tha thứ hay trả thù; sống cô độc hay hòa đồng với xã hội, vân vân và vân vân. Những người không biết yêu thương tự xác định hoàn cảnh sống cho mình một cách có ý thức hoặc thậm chí không ý thức.

– Con người tự xác định điều kiện cuộc sống cho mình ư? – chàng trai hỏi lại.

– Dĩ nhiên! Dù bạn đang ở trong giai đoạn nào của cuộc đời, điều kiện cuộc sống của bạn như thế nào cũng đều do bạn định đoạt lấy. Bạn cô đơn hay không cô đơn, bạn hạnh phúc hay không hạnh phúc,... tất cả đều do bạn đã lựa chọn cho mình một cuộc sống như thế. Và cũng chỉ có bạn mới có thể thay đổi sự lựa chọn đó. Nhiều người lầm tưởng rằng cuộc đời họ sẽ có tình yêu nếu họ tìm được tình yêu ở một người nào đó. Nghĩa là tình yêu sẽ đến khi họ tìm được “nửa kia của đời mình”. Không bao giờ con người tìm được tình yêu ở người khác nếu không bắt đầu tìm nó từ ngay chính bản thân mình. Chúng ta sẽ nhận được từ cuộc đời những gì ta đã trao cho đời. Không phải mối quan hệ mang lại cho ta tình yêu mà chính chúng ta phải đưa tình yêu vào trong mối quan hệ. Điều đó giải thích rằng tại sao mỗi một con người đều có thể yêu và được yêu, và mỗi một con người, dù hoàn cảnh cuộc đời của anh ta có như thế nào đi nữa thì vẫn có thể xây dựng được một mối tình chân chính.

– Có thể thế – chàng trai nói – Nhưng có lẽ cũng cần có một chút may mắn mới gặp được một người thích hợp để trao tình yêu của mình, đúng không ạ? Làm sao biết được ai là người như thế?

– Sự may mắn ở đây không đóng bất cứ vai trò nào, nghĩa là nó chẳng có ý nghĩa gì trong trường hợp này.

– Thôi được, có thể không phải là sự may mắn, mà là số phận chẳng?

Ông già mỉm cười:

– Số phận có thể chìa bàn tay ra cứu giúp, nhưng chính chủ thể con người cần phải tự thể hiện đúng vai trò của mình. Chẳng hạn, bạn không thể gặp gỡ bất cứ ai nếu bạn cứ ngồi thu lu trong một góc khuất như thế này. Đừng để điều đó xảy ra, bạn phải đứng dậy, đi về phía đám đông, hòa mình vào đó, bắt chuyện với ai đó, đúng không nào?

– Mọi chuyện không phải lúc nào cũng đơn giản như thế – chàng trai phản đối.

– Không ai nói rằng mọi chuyện đều đơn giản – ông già trả lời – Nhưng nếu bạn muốn có tình yêu, bạn phải dẹp tất cả những điều e ngại, lo ngại của mình và nắm bắt mọi cơ hội mà cuộc sống đưa lại cho bạn.

– Những cơ hội nào cơ? – chàng trai hỏi.

– Ở Trung Quốc có một câu chuyện dân gian như sau. Một người đàn ông nọ, một hôm được một vị thần đến nhà báo cho biết rằng, có những chuyện lớn lao đang chờ anh ta ở phía trước: anh ta sẽ rất giàu có, làm đến chức quan rất to và lấy được một người vợ tuyệt trần. Người đó rất mừng và chờ đợi những điều ấy xảy ra. Nhưng chờ đợi cả đời mà chẳng phép màu nào xảy ra cả, cuối cùng người đó chết trong cô đơn và nghèo khó. Khi lên đến thiên đường, người đó gặp lại vị thần ngày nọ, bèn trách: “Ngài hứa với tôi nào là của cải chất chồng, nào chức cao bổng trọng, nào vợ đẹp con

khôn, tôi chờ đợi cả đời mà có thấy gì đâu”. Vị thần trả lời: “Ta không hứa với ngươi như thế mà chỉ hứa về cơ hội có được những điều đó. Thế nhưng ngươi đã để mất tất cả những cơ hội đó”. Người đàn ông nọ rất lấy làm thất vọng: “Tôi không hiểu ý ngài muốn nói gì”. Vị thần nói: “Ngươi có nhớ có lần có một chuyện làm ăn sinh lợi nhưng ngươi chần chừ không dám làm vì sợ nếu thất bại thì bị thua to lỗ nặng?”. Người đàn ông gật đầu. “Chính vì ngươi không dám làm nên có một người khác không sợ mạo hiểm đã bắt tay thực hiện thương vụ đó và về sau trở thành bậc đại phú hàng đầu trong nước”. Người đàn ông chỉ biết thở dài. “Còn nữa – vị thần nói tiếp – Ngươi có nhớ lần động đất kinh hoàng khiến biết bao nhà cửa bị sụp đổ và biết bao người chết hoặc bị kẹt trong đồng đồ nát? Nhà của ngươi không bị đổ nhưng ngươi không dám đi cứu những người khác vì sợ quân hôi của sẽ phá cửa nhà ngươi vào nhà lấy cắp đồ đạc. Thế là ngươi cứ ngồi ở nhà, mặc cho mọi người đi cứu nạn”. Người đàn ông đỏ mặt xấu hổ vì hành động hèn nhát của mình. Vị thần nói tiếp: “Một người đàn ông khác, cũng như ngươi, nhà không bị đổ, nhưng ông ta hăng hái đi cứu nạn và đã cứu được hàng mấy trăm người. Nhà của ông ta quả là bị bọn hôi của xông vào vét sạch của cải. Nhưng nhà vua biết được chuyện ông ta quên mình cứu người trong hoạn nạn nên đã vời ông ta vào triều, phong cho chức quan to, lương cao bổng hậu”. Người đàn ông cúi đầu tiếc nuối. “Ngươi còn nhớ người đàn bà tuyệt thế giai nhân mà ngươi ưa thích? Nhưng ngươi đã không dám ngỏ lời vì sợ bị từ chối thì bẽ mặt. Người ấy về sau lấy người hàng xóm của ngươi, anh ta chẳng hơn gì ngươi, thậm chí còn kém ngươi ở vài điểm. Họ đã có với nhau những

đưa con thông minh, xinh đẹp. Gia đình họ luôn đầy ắp tiếng cười...”. Khi vị thần nói đến đây, người đàn ông nọ bật khóc. Phải thôi, ông ta đã bỏ qua những cơ hội ngàn vàng. Hàng ngày, cuộc sống quanh chúng ta đưa lại cho chúng ta biết bao nhiêu cơ hội, trong đó có cả cơ hội tình yêu, nhưng chúng ta, cũng giống như người đàn ông trong câu chuyện ngụ ngôn nọ, đã không đủ can đảm để nắm bắt chúng. Có thể nói, đa số chúng ta đều hèn nhát.

– Hèn nhát? – chàng trai ngạc nhiên.

– Đúng thế, hèn nhát. Hèn nhát do sợ hãi. Chúng ta không dám tỏ tình với người mà mình yêu vì sợ bị từ chối. Chúng ta không dám bộc lộ tình cảm của mình vì sợ bị đối tượng chê cười. Chúng ta không dám dang hiến vì sợ chỉ mất đi mà không nhận lại được gì.

Chàng trai nhớ lại những lần chỉ vì sợ bị phản ứng mà không dám tỏ tình với những cô gái mà chàng yêu mến. Chàng thở dài, tiếc nuối những cơ hội đã trôi qua vĩnh viễn.

– Tuy nhiên! – ông già nói tiếp – chúng ta có những điểm lợi thế hơn người đàn ông trong câu chuyện mà tôi vừa kể.

– Những điểm nào? – chàng trai hỏi lại.

– Người đàn ông ấy đã chầu trời, còn chúng ta thì vẫn còn đang sống. Chúng ta có thể làm lại tất cả từ đầu, không bao giờ là muộn, trừ khi đã chết. Chúng ta vẫn còn có thể học cách nắm bắt cơ hội, thậm chí có thể tạo ra cơ hội cho chính mình.

Chàng trai cảm thấy rất nhiều điều mà ông già này nói liên quan trực tiếp đến chàng. Trước đây, chàng

luôn cho rằng tình yêu nói chung và một mối tình cụ thể nói riêng chỉ là sự đối ngẫu hay ít ra là sự sắp đặt của duyên số. Có thể gặp được người mình yêu, có thể không. Tình cờ gặp một cô gái nào đó, cảm thấy thích cô ta, rồi thương, rồi nhớ, rồi mê, hay nói cách khác là phải lòng. Thế là yêu! Ít nhất tình yêu theo chàng là như thế. Nhưng từ khi nghe những lời của ông già Tàu không quen biết, quan niệm trước đây của chàng về tình yêu dường như đã lung lay.

Ông già đứng dậy.

– Không thể xây dựng một mối quan hệ yêu đương chân chính nếu chưa học được cách yêu thương. Khi bạn thật sự yêu thương, tình yêu khắc đến.

– Bác tin rằng mỗi người đều có thể học được cách yêu thương chân chính ư? – chàng trai vội hỏi.

– Tất nhiên – ông già mỉm cười – Yêu là một trạng thái tinh thần, tình cảm vô cùng tự nhiên trong cuộc sống. Bất kể điều kiện cuộc sống như thế nào, bất kể hoàn cảnh đời sống như thế nào, mỗi chúng ta đều có quyền yêu và được yêu, được đắm mình trong niềm hạnh phúc của tình yêu chân chính. Nhưng cần phải biết được một vài điều bí mật...

– Điều bí mật gì cơ? – chàng trai thốt lên.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính? – chàng trai vẫn chưa hết ngạc nhiên – Những điều đó là gì?

– Những điều bí mật của tình yêu đã được các nhà thông thái cổ xưa đúc kết và truyền đạt lại cho con người từ hàng nghìn năm nay. Đó là 10 nguyên tắc vàng mà nhờ chúng, con người không chỉ có được một

tình yêu đơn thuần mà còn có một tình yêu mãnh liệt và bất diệt. Tình yêu đó đi theo con người suốt cả cuộc đời. Thậm chí, sau khi con người chết đi, tình yêu đó vẫn tồn tại vĩnh viễn, thể hiện qua thơ, ca, nhạc, họa hoặc qua hình ảnh của những thế hệ kế tiếp.

– Bác có đùa không khi nói rằng con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn?

– Không, tôi không đùa tí nào. Tôi khẳng định: con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn.

– Tại sao bác tin chắc vào điều đó?

– Khi tôi vỗ hai bàn tay vào nhau, chúng phát ra tiếng động. Đúng không nào? Khi tôi dùng một lực tương đối lớn đẩy cái bàn này, nó bị di chuyển đi một quãng. Có những quy luật của Đấng Tạo hóa chi phối tất cả mọi chuyện trên đời này, từ những con sóng trên đại dương hay sự chuyển động của Mặt trời trong vũ trụ. Tất cả mọi sự mọi vật đều tuân theo những quy luật ấy, chính xác đến từng chi tiết. Các nhà bác học đã phát hiện ra rất nhiều quy luật trong số những quy luật ấy của tự nhiên, chẳng hạn trong các lĩnh vực hóa học, cơ học, vật lý học, quang học, sinh học, vân vân. Có thể kể ra đây định luật vạn vật hấp dẫn, định luật bảo toàn năng lượng, định luật tiến hóa, và nhiều, rất nhiều những thí dụ như thế. Nhưng bên cạnh đó còn có những quy luật liên quan trực tiếp đến bản chất của con người như sức khỏe, tinh thần, tình cảm, và đặc biệt còn có quy luật của tình yêu.

– Quy luật của tình yêu? – Chàng trai thốt lên kinh ngạc – Bác nói rằng có quy luật ấy, sao không ai biết gì về nó? Sao không có sách vở, tài liệu khoa học nào đề cập đến nó?

– Bởi vì chúng ta thường đi lạc đường trong cuộc sống. Chúng ta thường xao lãng, thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, chúng ta cần phải được nhắc nhở. Nếu cuộc đời không có tình yêu thì thế gian này chỉ là một nơi chốn tối tăm, lạnh lẽo. Có tình yêu, cuộc sống hóa thiên đường! Một nhà văn từng viết: “Có một vương quốc của sự sống và có một vương quốc của cái chết. Chiếc cầu nối hai vương quốc ấy chính là tình yêu”. Hãy tìm hiểu những bí ẩn của tình yêu, rồi bạn sẽ thấy ý nghĩa của cuộc đời và sẽ thấy không chỉ cuộc đời bạn thay đổi mà cả thế giới này cũng thay đổi.

– Bằng cách nào? – Chàng trai tỏ ra thú vị.

Ông già không nói gì, chỉ mỉm cười và đưa cho chàng trai một mảnh giấy. Chàng trai xem kỹ mảnh giấy nhưng chẳng thấy gì ngoài 10 cái tên và 10 số điện thoại kèm theo. Chàng lật mảnh giấy, hy vọng sẽ tìm thấy điều gì đó hơn thế nữa. Nhưng mặt sau của tờ giấy hoàn toàn không có một chữ nào.

– Điều này có nghĩa là gì? – Chàng trai hỏi và ngược mắt lên, nhưng ông già người Hoa đã không còn ở đấy nữa.

Chàng trai đứng dậy nhìn khắp phòng nhưng chẳng thấy ông già đâu. Thậm chí chàng đứng hẳn lên ghé để nhìn cho được xa hơn, nhưng cũng vẫn không thấy ông ta. Chàng ngồi xuống, chờ đợi, hy vọng ông già sẽ quay lại và giải thích một vài điều gì đó về mẫu giấy này. Nhưng từ lúc đó cho đến khi tàn tiệc, ông già vẫn không xuất hiện.

Khi chào cô dâu chú rể về, chàng hỏi họ về ông già người Hoa bí ẩn nọ. Nhưng cả cô dâu, chú rể lẫn những người thân của họ không ai biết gì cả và còn

cho biết rằng trong danh sách khách mời không hề có ai là người Hoa. Bây giờ chàng trai nghĩ rằng có thể ông già người Hoa này là nhân viên phục vụ của nhà hàng. Khi ra cổng, chàng hỏi người phụ trách bộ phận phục vụ về một nhân viên người Hoa đã đứng tuổi, nhưng người này cho biết là trong số nhân viên phục vụ nói riêng và nhân viên nhà hàng nói chung không có ai có hình dạng như thế và ở độ tuổi như thế cả. Chàng trai của chúng ta rất lấy làm lạ. Chàng băn khoăn tự hỏi, ông ta là ai? Ông ta từ đâu đến? Những bí quyết tình yêu mà ông ta nói đến là gì?

Nhìn lại mẫu giấy trong tay, bất chợt chàng hiểu rằng những gì chàng muốn biết hẳn đang ẩn giấu trong 10 cái tên và 10 số điện thoại này.

Bí mật thứ nhất

SỨC MẠNH CỦA Ý NIỆM

Ngày hôm sau, chàng trai của chúng ta quyết định gọi điện thoại cho những người có tên trong danh sách. Chàng hơi bực mình và cảm thấy rất ngại ngùng khi phải gọi điện cho những người không quen biết để hỏi về cái gọi là “những bí mật của Tình yêu”. Nhưng điều khiến chàng ngạc nhiên là tất cả những người này đều nắm rõ vấn đề, cứ như thể họ là người trong cuộc, và biết rõ ngay từ đầu là chàng cần tìm hiểu chuyện gì. Chàng nhã nhặn xin họ mỗi người một cuộc hẹn gặp mặt, tuần tự rải đều trong khoảng thời gian một tháng.

Sau khi hẹn, chàng bắt đầu hồi hộp chờ đợi từng cuộc gặp. Người chàng hẹn gặp đầu tiên là tiến sĩ Hugo Pachia, nguyên là giáo sư xã hội học, nay đã nghỉ hưu. Trong giới học thuật, tiến sĩ Pachia khá nổi tiếng nhờ những phát biểu thẳng thắn của mình về bản chất các mối quan hệ của con người như tình yêu, tình bạn, tình đồng nghiệp, v.v. Những sách ông viết về đề tài này bán rất chạy; ông cũng thường trả lời phỏng vấn về lĩnh vực tâm lý trên đài phát thanh, truyền hình. Tư tưởng xuyên suốt trong các tác phẩm và các công trình

ngiên cứu khoa học của tiến sĩ Pachia là con người ta do chạy theo các tiến bộ khoa học và kinh tế mà đánh mất cái quan trọng nhất, quý giá nhất là tinh thần, tình cảm. Ông thường trích dẫn câu cách ngôn sau đây của người da đỏ:

Khi cái cây cuối cùng bị đốn

Khi dòng suối cuối cùng bị cạn

Khi con cá cuối cùng bị bắt

Chỉ khi đó con người mới biết rằng đồng tiền không ăn được.

Tiến sĩ Pachia khoảng 65 tuổi, là người cởi mở, dễ mến. Ông có đôi vai khá rộng, tóc để dài, lốm đốm bạc, khuôn mặt hiền lành và khá trẻ trung, khiến người ta có thể nhầm rằng ông chỉ khoảng 50 tuổi. Ông đón chàng trai của chúng ta với vòng tay rộng mở rồi sau đó là một cái ôm thật chặt, như thể gặp lại người bạn thân xa cách đã lâu ngày. Chàng trai hơi lúng túng. Chàng chưa quen với kiểu giao tiếp như thế, nhất là đối với một người hoàn toàn xa lạ. Ngay cả đối với người thân của mình, chàng cũng chưa bao giờ ôm chàng như thế. Theo chàng, để thể hiện tình cảm nồng ấm, chỉ cần giới hạn trong một cái bắt tay thật chặt là đủ.

– Bạn mới vừa gặp ông ta hôm qua ư, ông già người Hoa ấy mà? – Tiến sĩ Pachia hồ hởi nói trong khi mời khách ngồi – Bạn thấy ông ta sống thế nào?

– Rất tuyệt! – chàng trai trả lời và ngồi xuống – Nhưng tôi hoàn toàn không biết ông ta là ai, ông ta từ đâu tới.

– Tôi cũng không biết gì hơn bạn. Tôi chỉ gặp ông ta một lần, khoảng hơn ba chục năm trước đây. Nhưng chính nhờ lần gặp ấy mà tôi đã thay đổi hoàn toàn mọi quan niệm về cách giảng dạy và cuộc sống của mình. Tôi gặp ông ta sau khi bắt đầu nhận chân giảng dạy ở trường đại học được ít lâu. Bấy giờ tôi được phân công hướng dẫn 6 nhóm sinh viên năm thứ năm. Sau ba tháng của học kỳ đầu, tôi bỗng nhận thấy có một nữ sinh viên ở một nhóm nọ biến đi đâu mất. Đó là một cô gái dễ thương, vui tính và hoạt bát. Cô bé rất thông minh, trong mỗi bài làm của cô đều thể hiện một tư duy khác thường, thậm chí tinh tế đến bất ngờ. Cô bé vắng mặt liên tiếp trong hai tuần liền. Tôi hỏi các sinh viên trong nhóm xem tại sao cô bé vắng mặt. Nhưng thật ngạc nhiên, chẳng ai trong nhóm biết gì về cô sinh viên nọ. Thậm chí những người ngồi kế bên cô cũng không biết tên cô là gì. Và điều khiến tôi lấy làm lạ là chẳng một ai trong nhóm tỏ ra quan tâm đến việc cô ta vắng mặt hay có mặt trên lớp. Cuối buổi học hôm đó tôi đi đến phòng giáo vụ hỏi xem cô sinh viên nọ vì lý do gì mà không đến lớp suốt hai tuần nay. Ông trưởng phòng giáo vụ nói nhỏ: “Xin lỗi, chúng tôi tưởng là giáo sư đã biết rồi nên không thông báo”. Rồi ông ta đưa tôi vào phòng riêng, đóng cửa lại và nói bằng một giọng khá buồn: “Cách đây hai tuần, cô bé ấy đã tự tử bằng cách nhảy từ tầng 9 xuống đất”. Tôi bàng hoàng sửng sốt. Trời như quay cuồng trên đầu, đất như chao đảo dưới chân. Tôi lặng đi không nói được lời nào. Tôi bước ra ngoài và ngồi xuống chiếc ghế băng ở sảnh, tự vấn tại sao một cô gái trẻ đẹp, tương lai phơi phới như thế lại tự kết liễu cuộc đời mình một cách tàn nhẫn như vậy. Tôi ngồi như thế rất lâu và không để ý thấy ông đã ngồi xuống bên cạnh mình.

– Ai cơ? – Chàng trai ngạc nhiên hỏi.

– Ông già người Hoa ấy chứ còn ai nữa – tiến sĩ Pachia trả lời – Ông ấy hỏi chuyện gì khiến tôi bồn thần như thế và tôi kể lại câu chuyện về cô sinh viên nọ cho ông nghe. Nghe xong, ông ngồi im một lúc rồi nói những điều mà tôi không bao giờ quên được: “Giáo sư biết không, chúng ta chỉ dạy bọn trẻ cách đọc, cách viết, cách cộng trừ nhân chia, các công thức toán học, lý học, hóa học, các sự kiện lịch sử, các tầng địa chất – những thứ mà chúng ta cho là cái nền cơ bản để tạo nên tòa lâu đài học vấn, tạo nên một con người. Nhưng cái sai lầm của chúng ta là ngoài những thứ cần thiết nói trên, chúng ta không dạy cho lớp trẻ biết yêu!”. Tôi nghe điều đó như sét nổ bên tai. Xưa nay tôi vẫn linh cảm điều đó nhưng không hề, hay không thể, thể hiện ra bằng lời. Tôi và ông già người Hoa nói chuyện với nhau rất lâu về tình yêu, về cuộc sống và chính từ ông, lần đầu tiên tôi được nghe nói về những bí mật của tình yêu – 10 nguyên tắc mà theo đó chúng ta có thể mang lại tình yêu cho cuộc đời mình và cuộc đời người khác.

– Nghĩa là giáo sư khẳng định rằng những điều bí mật ấy thực sự giúp ích cho chúng ta? – chàng trai cắt lời.

– Chính thế. Những nguyên tắc đó đã giúp tôi. Và tôi cũng có hàng trăm thậm chí hàng nghìn sinh viên dám khẳng định rằng những nguyên tắc đó đã thực sự giúp ích cho họ.

– Nếu thật sự những nguyên tắc ấy có ích và nếu việc tuân thủ những nguyên tắc ấy đơn giản và dễ dàng như vậy, tại sao hầu như không ai biết đến chúng và sử dụng chúng?

– Câu hỏi của bạn đi rất đúng vào trọng tâm vấn đề –
– tiến sĩ Hugo Pachia vui vẻ nói – Tận trong sâu thẳm lòng mình, mỗi con người đều có nhu cầu về tình yêu, song chúng ta lại thường quên mất điều đó. Chúng ta thường lạc bước sang những địa hạt khác. Chẳng hạn, chúng ta thường đặt ra và theo đuổi những mục tiêu khác trong cuộc đời như tiền tài, danh vọng, địa vị, quyền lực... Chúng ta chỉ ham muốn nghỉ ngơi, giải trí, thỏa mãn những nhu cầu của cơ thể như ăn ngon, mặc đẹp, thậm chí cả nhu cầu về tình dục, và thế là chúng ta bỏ qua điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Trong cuộc đời, thử hỏi có điều gì quan trọng hơn tình yêu?

Chàng trai của chúng ta lấy sổ tay ra và bắt đầu ghi chép. Tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Trước khi chia tay, ông già người Hoa trao cho tôi một mẫu giấy trong đó có ghi tên họ và số điện thoại của 10 người. Trong khoảng một tháng sau đó, tôi lần lượt gặp gỡ với những người này. Họ đã dạy tôi những phương pháp sống rất thực tế, đơn giản nhưng thấm đẫm tình thương yêu. Những phương pháp đó giúp con người kết tạo được tình yêu bền vững, sâu đậm, trường tồn. Cả 10 bí quyết của tình yêu đều quan trọng như nhau, nhưng đối với riêng tôi, sức mạnh của ý *niệm* tác động đến cuộc đời tôi nhiều hơn cả.

Sức mạnh của ý niệm ư? – chàng trai hỏi lại.

Vâng, sức mạnh của ý nghĩ, đó chính là một trong mười điều bí mật của tình yêu. Một điều rất đơn giản, nhưng là một chân lý: chúng ta suy nghĩ như thế nào thì chúng ta sẽ trở thành con người như thế ấy. Nếu bạn nghĩ về những điều ác độc, bạn sẽ bị ám ảnh bởi những điều đó và rồi tất có ngày bạn sẽ thực hiện những hành

vi độc ác. Ngược lại, nghĩ về điều vui tươi, bạn trở nên vui vẻ. Và bây giờ, hãy nghĩ nhiều về hạnh phúc. Hãy nghĩ thật nhiều về hạnh phúc, và chắc chắn bạn sẽ trở thành người hạnh phúc. Dĩ nhiên không phải chỉ cần suy nghĩ về hạnh phúc là hạnh phúc tự đến với bạn. Vấn đề ở chỗ, khi thường xuyên suy nghĩ về hạnh phúc, bạn sẽ dễ dàng nhận thấy cơ hội để nắm bắt lấy hạnh phúc dù cơ hội đó chỉ thoáng qua. Còn nếu không suy nghĩ về hạnh phúc thì dù cơ hội hạnh phúc có sờ sờ trước mắt bạn cũng không nhìn thấy nó. Trong số những người tôi gặp theo danh sách ông già người Hoa trao cho có một người là bác sĩ. Ông ta cho biết, giả sử có ba căn bệnh có cùng biểu hiện triệu chứng giống nhau thì người thầy thuốc phải biết hết cả ba và phải suy nghĩ đến cả ba căn bệnh ấy khi chẩn bệnh cho bệnh nhân. Nếu chỉ nghĩ đến bệnh X và bệnh Y mà không nghĩ đến bệnh Z, trong khi bệnh nhân thực sự mắc bệnh Z, thì mọi nỗ lực cứu chữa của thầy thuốc chỉ là công cốc. Nói thế để biết rằng sự suy nghĩ quan trọng đến nhường nào. Bạn thay đổi cách suy nghĩ tức là bạn thay đổi cuộc đời mình.

Chàng trai nhướng mày:

– Nói thì có vẻ dễ, nhưng việc thực hiện liệu có dễ thế không?

– Bạn nói đúng, chuyện ấy không phải dễ dàng. Chính vì thế mới có câu: “Người công thành thắng địch là vĩ đại, nhưng người chiến thắng bản thân còn vĩ đại hơn”. Chiến thắng bản thân rất khó, nhưng không phải là không thể. Chúng ta ai cũng lựa chọn suy nghĩ của mình, nhưng từ thuở ấu thơ, chúng ta đã được dạy suy nghĩ sai. Chúng ta được dạy bình phẩm, nhận định, đánh giá người khác và không chấp nhận một người

nào đó nếu người đó không giống mình về nhiều mặt. Trẻ nhỏ chẳng quan tâm đến sự khác biệt về màu da hay tín ngưỡng. Chúng chỉ nhìn thấy con người. Dù bạn thuộc màu da nào hay tín ngưỡng nào đi nữa, nếu bạn yêu thương một đứa trẻ, chắc chắn đứa trẻ đó yêu thương lại bạn – đó là một bản chất tự nhiên, một thuộc tính sơ khai của con người là yêu thương đồng loại. Vấn đề đáng quan ngại là ở chỗ, tình yêu thương của con trẻ dần dần được định hướng bởi cha mẹ.

– Giáo sư nói như thế là ngụ ý gì? – Chàng trai hỏi.

– Trong gia đình, cha mẹ giao tiếp với nhau và với con cái như thế nào, điều đó ảnh hưởng rất lớn đến quan niệm về tình yêu của trẻ sau này, khi chúng lớn lên. Chẳng hạn, nếu cha mẹ thường xuyên cãi cọ nhau và thường xuyên đánh mắng con cái thì chắc chắn lũ trẻ sẽ “thấm nhuần” cái “tư tưởng” cho rằng những chuyện ấy là cần thiết đối với những con người đang yêu thương nhau. Nghĩa là, theo suy nghĩ non nớt của chúng, bố mẹ cãi cọ nhau tức là đang rất yêu thương nhau, bố mẹ đánh con là yêu thương con, vì bố mẹ nào mà chẳng nói với các con rằng “Bố mẹ yêu thương nhau lắm”, “Bố mẹ yêu các con lắm”. Nhiều khi, một cách vô tình, chúng ta từ khi còn bé đã hình thành những khái niệm lệch lạc như thế về tình yêu. Cần phải thay đổi quan niệm và những nguyên tắc không đúng đắn về tình yêu.

– Nhưng làm sao có thể thay đổi được những tư duy đã hằn sâu trong đầu qua bao nhiêu năm tháng?

– Phải bắt đầu từ việc thay đổi hệ thống quan niệm của bản thân, có nghĩa là thay đổi cách suy nghĩ, với sự giúp sức của các khái niệm tích cực.

– Khái niệm tích cực là gì?

– Khái niệm tích cực là những điều mang lại cho bạn niềm vui, sự sáng khoái, lạc quan, bình an, hạnh phúc. Những điều ấy bạn có thể nói ra lời hoặc nghĩ thầm trong đầu, và nếu được lặp đi lặp lại nhiều lần thì chúng sẽ làm thay đổi cách suy nghĩ của bạn, thay đổi quan niệm của bạn về nhiều vấn đề, trong đó có cả tình yêu và hạnh phúc. Chẳng hạn nếu hiện nay bạn đang cho rằng bạn không thể tìm được một tình yêu bền vững, trường tồn và mãnh liệt thì bạn hãy bắt đầu với suy nghĩ sau đây: “Tôi sẽ tạo được một tình yêu mãnh liệt cho bản thân mình và cho người khác. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ dành trọn tình yêu thương cho bất cứ ai mà tôi gặp. Tôi dễ dàng xây dựng những mối quan hệ đầy ắp tình yêu thương. Tôi có đủ năng lực để thực hiện điều đó”. Và nếu bạn không tin rằng bạn sẽ gặp được một người yêu lý tưởng, một tình yêu lý tưởng, thì hãy trở đi trở lại với ý nghĩ sau đây: “Người yêu lý tưởng của tôi sẽ xuất hiện trong đời tôi đúng khi cần thiết và đúng nơi cần thiết”. Những suy nghĩ khẳng định như thế sẽ làm thay đổi cách tư duy và những khái niệm đã ăn sâu trong tiềm thức, mà chúng ta đã biết rằng tư duy xác định hành vi, hành vi làm nên tính cách, tính cách tạo ra số phận.

– Cần phải lặp đi lặp lại những khái niệm tích cực ấy bao nhiêu lần và trong bao nhiêu lâu để chúng có thể tác động đến cuộc sống của chúng ta? – chàng trai của chúng ta bắt đầu có vẻ tò mò.

– Càng nhiều càng tốt, càng lâu càng tốt. Nhiều người còn ghi những điều tự kỷ ám thị ấy lên những nơi dễ thấy nhất như trên bàn làm việc, trên cửa tủ lạnh, trên đầu giường ngủ... để luôn luôn nhìn thấy và đọc chúng.

Tối thiểu thì một ngày chúng ta cũng phải đọc chúng ba lần, khi vừa ngủ dậy, lúc ăn trưa và buổi tối trước khi đi ngủ.

– Như vậy, để thay đổi cách tư duy, chỉ cần đọc những điều tự kỷ ám thị ấy thôi ư?

– Không hoàn toàn như thế. Khi ta đọc những điều ấy (kể cả đọc to thành lời hay đọc thầm bằng mắt), chúng tác động theo chiều sâu, dần dần phá tan những khái niệm đã hình thành lâu ngày trong tiềm thức của chúng ta, bên cạnh đó chúng ta cũng cần tư duy một cách có ý thức rằng chúng ta cần có một tình yêu, chúng ta cần phải yêu một ai đó và phải thực hiện điều đó như thế nào. Điều đó là rất rõ ràng, nhưng theo kinh nghiệm của bản thân tôi, rất nhiều người không có sự quan tâm đáng kể đến nó. Như bạn chẳng hạn, bạn sẽ trả lời ra sao?

– Ừm... À...Biết nói thế nào nhỉ, yêu một người tức là... tức là phải biết quan tâm đến người đó, luôn ở bên cạnh người đó, và luôn sẵn sàng giúp đỡ nếu cần thiết.

– Tốt! – tiến sĩ Pachia khuyến khích – Nói cách khác, yêu một người là phải hành động vì mọi lợi ích của người đó. Nhưng liệu bạn có thể thể hiện được những điều ấy – quan tâm, săn sóc, giúp đỡ, vân vân – khi mà bạn chưa hề biết người ấy cần gì ở bạn?

– Không, chắc chắn là không.

– Như vậy có nghĩa là muốn yêu một ai đó, trước hết cần xác định xem người đó có những nhu cầu gì, mong muốn gì. Thời gian đầu, khi mới bắt đầu đi làm, tôi ngây thơ nghĩ rằng làm thầy giáo tức là làm công việc giảng dạy một môn học nào đó, như toán, lý, hóa, văn hay sử chẳng hạn. Nhưng dần dà tôi hiểu

rằng: *Làm thầy giáo không phải là giảng các môn học cho học trò mà chính là phải giảng cho học trò các môn học đó. Xin lưu ý là trật tự câu đã được đảo lộn, học trò đã được đổi thành đối tượng chính. Mỗi một học trò, hay trong trường hợp của tôi là mỗi một sinh viên, đều có một yêu cầu riêng, một năng lực và mức độ tiếp thu riêng. Người thầy giáo phải tính đến những yếu tố đó, nếu không học sinh sẽ buồn chán và thất vọng. Hoàn toàn có thể vận dụng dẫn chứng này vào cuộc sống. Muốn có một tình yêu chân chính, cần phải nắm rõ nhu cầu và năng lực của đối tượng. Để làm được điều đó, cần phải đặt mình vào vị thế của đối tượng, phải nhìn cuộc sống bằng con mắt của người đó. Thí dụ, rất nhiều người có cảm giác bị mắc vào một cái bẫy tình và than vãn rằng đối tượng của họ hoàn toàn không yêu họ. Nhưng nếu họ tự vấn: “Ta đã làm gì cho người mình yêu” thay vì “Tại sao cô ta (anh ta) không làm điều nọ điều kia cho ta”, thì chắc chắn đối tượng của họ sẽ cảm nhận được tình yêu từ phía họ và sẽ càng thêm yêu họ hơn.*

Ngừng một lát để chờ chàng trai ghi chép, tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Bạn thấy không, những suy nghĩ tràn đầy yêu thương sẽ dẫn đến những hành động tràn đầy yêu thương và tình yêu vì thế sẽ trở nên trường tồn, mãnh liệt.

– Vâng, nhưng dường như có một vấn đề cần được giải quyết. Tự bản thân ý niệm không thể tìm ra và kết tạo được tình yêu.

– Có thể bạn sẽ lấy làm ngạc nhiên, nhưng tôi xin cam đoan rằng ý niệm không chỉ giúp bạn tìm thấy tình yêu mà còn giúp bạn biết rõ hơn, hiểu rõ hơn người

phụ nữ mong ước của bạn, khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn.

– Thưa giáo sư, tôi chưa hiểu lắm – chàng trai rụt rè nói.

– Mỗi một người đều hy vọng sẽ tìm thấy cho mình một tình yêu lý tưởng, lâu dài, bền chặt, bạn đồng ý không nào?

Chàng trai gật đầu.

– Vậy người phụ nữ nào là người yêu lý tưởng để cùng chia sẻ tình yêu lý tưởng đó với bạn?

Chàng trai của chúng ta lúng túng:

– Thưa giáo sư, tôi không biết nữa. Vấn đề khúc mắc chưa giải quyết được của tôi nằm ở chỗ ấy đấy. Tôi chưa có người yêu, vâng tôi chưa có người yêu đích thực.

– Có đấy – tiến sĩ Pachia khẳng định – Tôi cam đoan là có. Chỉ có điều bạn chưa gặp được cô ta mà thôi. Vấn đề ở chỗ khi cô gái ấy xuất hiện trong cuộc đời bạn, bạn sẽ tìm hiểu cô ta như thế nào?

– Nhưng làm sao biết được người mà mình gặp sinh ra trên đời này là chỉ dành riêng cho mình? – Chàng trai lại rụt rè hỏi.

– Một phương pháp đáng tin cậy nhất mà tôi được biết, đó là trước khi gặp được người yêu lý tưởng của mình, phải xác định rõ người đó phải là người như thế nào. Và để thực hiện điều đó, cách duy nhất là suy nghĩ về những phẩm chất mà bạn cần có ở người đó.

– Giáo sư muốn nói đến những phẩm chất nào cơ? – Chàng trai lại hỏi.

– Phẩm chất về thể chất, về trí tuệ, về tâm hồn và về tình cảm. Chẳng hạn, bạn muốn có người yêu thanh mảnh hay đầy đặn, cô ta có chiều cao như thế nào, tóc dài hay tóc ngắn. Nếu các yếu tố ngoại hình đối với bạn là không quan trọng thì hãy xác định xem bạn muốn có người yêu làm nghề gì, cô ta có thú đam mê nào không, như sưu tập tem chẳng hạn. Ngoài ra, bạn cũng cần xác định xem người yêu lý tưởng của bạn có cần phải là người có nhu cầu cao về sinh lý hay không, hay chỉ cần vừa vừa là được. Nếu bạn ngại rằng người vợ quá thông minh thường hay tranh khôn với chồng thì phải đặt ngay mục tiêu chọn người có chỉ số IQ vừa phải thôi.

– Thừa giáo sư, quả thực tôi chưa nghĩ nhiều về những điều đó – chàng trai thật thà bộc bạch – Nhưng những điều ấy quan trọng lắm sao?

– Dĩ nhiên là vô cùng quan trọng – tiến sĩ Pachia khẳng định – Nếu bạn không biết mình muốn chung sống với một con người như thế nào thì bạn sẽ ứng xử ra sao khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn?

– Cứ cho là tôi đã xác định trước mẫu người lý tưởng đi, nhưng khi một con người cụ thể xuất hiện, làm sao tôi biết được con người ấy phù hợp với hình mẫu của tôi chỉ sau vài lần gặp gỡ – chàng trai tỏ ra chưa thông suốt lắm.

– Có thể có những người mà người khác hiểu ngay chỉ sau vài lần gặp gỡ, nhưng tôi đồng ý với bạn là những người như thế không nhiều. Cũng có những người có thể hiểu được người khác sau vài lần gặp gỡ, và tương tự, số đó cũng không nhiều. Nhưng kể cả người có tài hiểu người khác một cách nhanh chóng thì tốt

nhất cũng nên phác họa trước bức chân dung của người yêu lý tưởng mà mình mong ước trước khi gặp được ý trung nhân. Nếu không có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý như thế thì khi gặp đối tượng, chúng ta rất dễ lạc sang địa hạt khác như chuyện thỏa mãn nhục dục, chơi bời, giải trí, bắt bớ cho có đôi có cặp đỡ cô đơn hay tệ hơn là phải chịu đựng một con người hoàn toàn khác xa với mẫu người lý tưởng của mình. Chẳng hạn, giả dụ, đối với bạn rất quan trọng rằng người bạn đời của bạn phải là người biết yêu thương loài vật. Bạn gặp một người nào đó mà bạn cảm thấy ưa thích từ cái nhìn đầu tiên. Rồi tiếng sét ái tình nổ đánh đùng khiến bạn ngất ngây, choáng váng. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, bạn phải thất vọng tràn trề vì người yêu của bạn rất ghét các loài vật. Bạn tất sẽ nghiệm ra rằng dù cô ta là một người phụ nữ tuyệt vời nhưng vẫn không phải là người yêu lý tưởng của bạn, vì cô ấy có thể ném con mèo qua cửa sổ hay nện con cún yêu của bạn bằng cái chày giã tiêu.

Cần biết rằng tình yêu không bao giờ mù quáng, chỉ có nhục dục và nhu cầu sinh lý mới mù quáng mà thôi. Nếu bạn không tiên liệu những phẩm chất cần có ở người bạn đời lý tưởng thì sẽ đến lúc bạn bừng tỉnh rằng bạn đang sống với một người hoàn toàn không phù hợp với bạn. Ngược lại, nếu bạn đã phác thảo trước một bức chân dung tâm lý về người bạn đời lý tưởng, bạn sẽ dễ dàng đón nhận khi một người như thế xuất hiện.

– Nhưng thưa giáo sư, theo thiên nghĩ của tôi, bức chân dung người bạn đời lý tưởng cần phải được phác họa trong một cái khung nhất định, vì nếu ta tô vẽ nhiều quá e rằng không thực tế, vì trên đời này làm gì có những con người toàn mỹ?